

UBRIS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPEARS, BRITNEY

Femeia din mine / Britney Spears ; trad.: Elena Macoviciuc.

- București : Bookzone, 2023

ISBN 978-630-305-154-3

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

929

Grafician copertă: **Sebastian Ruse**

Redactor: **Ana-Maria Niculae**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE WOMEN IN ME

Copyright ©2023 Britney Jean Spears

Originally published by Gallery Books,

a Division of Simon & Schuster, Inc.

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

BRITNEY SPEARS

FEMEIA
DIN
MINE

Traducere de Elena Macoviciuc

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Ca orice copil crescut pe-atunci în Sud, a trebuit mereu să fac voia părinților și să nu le ies din cuvânt. (Azi sunt alte vremuri și părinții trebuie să-i respecte pe copii.) Nu-mi era permis să-i contrazic vreodată și, oricât de mult se înrăutățea situația, trebuia să tac chitic, altfel, eram pedepsită.

În Biblie scrie că prin limbaj poți străpunge precum cu o sabie. Prin cântec, eu voiam să aduc și vindecare, așa că, în copilărie, am cântat la unison cu radioul din mașină, în drum spre cursurile de dans – când eram tristă, muzica îmi alina sufletul.

M-am născut și am mers la școală în McComb, Mississippi, dar am locuit în Kentwood, Louisiana, la 40 de kilometri depărtare, unde toți se știau între ei. Ușile erau lăsate descuiate, oamenii își organizau viața în jurul bisericii și al petrecerilor din curte, copiii se îmbrăcau asortat și toată lumea știa cum să tragă cu pistolul. Principala atracție turistică din zonă era Camp Moore, o bază de instrucție a Confederației, construită de Jefferson Davis. În fiecare an, în weekendul de dinainte de Ziua Recunoștinței, se fac scenete prin care se reconstituie Războiul Civil, cu oameni îmbrăcați în uniforme militare. Îmi plăcea

aceea perioadă a anului – ciocolata caldă, mirosul focului aprins în șemineul din sufragerie, culorile tomnatice ale frunzelor căzute pe pământ.

Aveam o casă mică, din cărămidă, cu tapet în dungii verzi și lambriuri din lemn. În copilărie am fost la Sonic¹, m-am plimbat cu carturile, am jucat baschet și am mers la o școală creștină, numită Parklane Academy.

De obicei, eu mă ocupam de spălatul și călcatul rufelor, dar, în perioadele în care aveam ceva mai mulți bani, mama angaja pe cineva să ne ajute. De la una din menajere am învățat cântece gospel și astfel am pătruns într-o lume cu totul nouă: a fost prima oară când muzica m-a emoționat profund – n-o să uit niciodată momentul.

Am început să nutresc tot mai multă dorință și pasiune pentru cântat: e magie, îmi permite să arăt cine sunt cu adevărat, să comunic într-un mod autentic lucruri profunde – e o călătorie spre un loc tainic, unde convențiile sociale nu mai contează și orice e posibil.

Nu-mi doream decât să evadez din viața de zi cu zi pe un tărâm unde să mă pot exprima cu adevărat, fără temeri. În singurătate, eram copleșită de griji și frici, însă muzica mă făcea să mă simt încrezătoare și mă purta într-un loc unde puteam să mă exprim liber. În cântec Îl simțeam pe Dumnezeu – parcă eram în altă lume. Chiar și când mă jucam în curte, ca orice copil, mă gândeam, simțeam și năzuiam spre altundeva.

¹ Numele unui lanț american de restaurante fast-food de tip drive-in foarte cunoscut în America (n. red.).

Am muncit mult ca lucrurile să fie întocmai cum voiam: luam totul foarte în serios când filmam videoclipuri muzicale drăguțe pentru piesele interpretate de Mariah Carey, în curtea prietenei mele, iar la opt ani mă consideram deja regizoare. Nimeni din orașul meu nu părea să aibă astfel de îndeletniciri, însă eu știam ce voiam să creez.

Prin creațiile și interpretările lor, artiștii vor să evadeze în lumi îndepărtate. Și eu aveam nevoie să mă eliberez, voiam să trăiesc în visele mele, în minunata mea lume imaginară și să nu mă gândesc la realitate. Prin cântec se crea o punte între realitate și fantezie, între lumea în care mă aflam și universul în care-mi doream cu ardoare să trăiesc.

Istoria familiei mele abundă în tragedii. Cel de-al doilea prenume al meu vine de la bunica mea paternă, Emma Jean Spears, căreia i se spunea Jean. Uitându-mă la fotografiile în care apare, înțeleg de ce toată lumea spune că semănăm: același păr blond, același zâmbet – nu-și arăta vârsta.

A fost căsătorită cu June Spears Sr., bunicul meu, care a fost un bărbat abuziv. Lui Jean i-a murit un copil la numai trei zile de la naștere, apoi a fost trimisă de June la Southeast Louisiana, un spital de boli mintale groaznic din Mandeville, unde i s-a prescris litiu. În 1966, la 31 de ani, bunica mea Jean s-a împușcat la mormântul bebelușului ei, la puțin peste opt ani după moartea acestuia – nici nu pot să-mi imaginez cât de mult a suferit!

În Sud, despre bărbații ca June se spune că „nimic nu este destul de bun pentru ei”, pentru că era „perfecționist” și „un tată foarte implicat”. Eu cred că l-aș descrie mai tăios de-atât.

Pasionat de sport, June l-a obligat pe tata să se antreneze din greu: în fiecare zi, după ce termina antrenamentul la baschet, mai trebuia să arunce de o sută de ori în coș înainte să intre în casă, indiferent cât de obosit sau înfometat era.

Bunicul meu patern a fost ofițer la departamentul de poliție din Baton Rouge și a avut 10 copii, cu trei neveste. Din ce mi s-a povestit, pare că nimeni nu are amintiri frumoase despre primii 50 de ani ai vieții lui. Chiar și în familia mea se spunea că bărbații Spears sunt soi rău, cu referire mai ales la felul în care tratează femeile – cât îl privește pe June, a internat-o și pe a doua soție în spitalul de boli mintale din Mandeville, iar una dintre surorile vitrege ale tatălui meu a mărturisit ulterior că bunicul a abuzat-o sexual de când avea 11 ani până a împlinit 16 ani și a fugit de acasă.

Tata avea 13 ani când și-a pierdut mama, iar eu știu că trauma e unul dintre motivele pentru care a fost atât de dur cu mine și cu frații mei, din cauza asta a fost atât de greu să-l mulțumim, ba chiar l-a forțat pe fratele meu să exceleze la sport. Mai rău decât atât, când se afunda în alcool, nu mai știam de el zile întregi.

Însă June s-a mai îmbunat pe măsură ce a înaintat în vârstă, așa că eu îmi amintesc de un bunic care părea răbdător și simpatic.

Părinții mei provin din medii total opuse.

Bunica mea maternă – inegalabila Lilian „Lily” Portell impresiona pe toată lumea – se trăgea dintr-o familie elegantă și sofisticată din Londra: mama ei era britanică și tatăl, maltez, iar unchiul era legător de cărți. Toată familia era pasionată de cântat.

În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Lily l-a întâlnit la un bal pe bunicul meu, Barney Bridges, soldat american, care lucra ca șofer pentru generali și era un împătimit al vitezei.

Își imaginase că vor trăi o viață ca cea din Londra, însă America nu a fost cum se așteptase – lumea aceea nouă părea pustie: „Unde sunt toate luminile?” l-a tot întrebat ea, în drum spre ferma lui de lactate din New Orleans.

Uneori mă gândesc la Lily cum străbate câmpurile din Louisiana, privește pe geam, în noapte, și dintr-odată realizează că viața ei, plină de muzică, oameni și veselie, cu ceaiuri și muzee londoneze, urmează să devină grea și gri. În loc să se ducă la teatru sau la cumpărături, își va petrece viața la țară, gătind, făcând curățenie și mulgând vacile.

Așa că bunica mea s-a interiorizat – după spusele mamei, Lily era atât de absorbită de propriile gânduri, încât obișnuia să înceapă să strângă masa înainte ca toată lumea să fi terminat –, s-a retras în cărți, a devenit obsedată de curățenie și a murit cu dorul de Londra, unde Barney se pare că n-a mai lăsat-o nici măcar în vizită.

Eu nu știam însă decât că bunica mea e frumoasă și îmi plăcea să-i imit accentul britanic. Mi-a plăcut mereu să vorbesc cu accent britanic, să împărtășesc ceva din rafinamentul ei: am vrut să am maniere și o voce melodioasă, exact ca ea.

Deoarece Lily avea bani, mama mea, Lynne, fratele ei, Sonny, și sora ei, Sandra, au avut o copilărie fără lipsuri, mai ales în zona aceea rurală din Louisiana. Mama a mers la școala catolică, deși familia era protestantă. A fost o adolescentă superbă, cu părul brunet tuns scurt, iar la școală purta mereu cele

mai înalte ghete și cele mai scurte fuste. Își petrecea timpul cu tipii gay din oraș, care o plimbau cu motocicletă.

Tata, pe de altă parte, era incredibil de talentat la sport, foarte probabil pentru că June l-a forțat să se antreneze atât de mult, încât oamenii veneau de la mare depărtare doar ca să-l vadă jucând baschet. Din ce mi-au spus, relația lor s-a născut din atracție reciprocă și simț al aventurii – deloc surprinzător –, însă luna de miere nu a durat mult.

2

După ce s-au căsătorit, părinții mei au locuit într-o casă mică din Kentwood. Erau foarte tineri – mama avea 21 de ani și tata, 23 – și foarte săraci, lipsiți de sprijinul financiar al familiei mamei. După nașterea fratelui meu mai mare, Bryan, în 1977, s-au mutat într-o fermă cu trei dormitoare.

Ulterior, mama s-a întors la școală, ca să devină profesoară, însă tata, care lucra ca sudor la rafinările de petrol și avea lucrări grele, care durau o lună sau chiar trei, a început să consume alcool și curând a început să-și verse năduful asupra familiei, iar după ce bunicul Barney a murit, într-un accident de mașină, a continuat să bea tot mai mult și chiar a ratat prima petrecere aniversară a lui Bryan. Apoi, într-un an, pe când Bryan era încă mic, tata s-a făcut nevăzut de Crăciun din cauza alcoolului. În martie 1980, mama a intentat divorț, dar June și noua lui soție au implorat-o să se împace și i-a ascultat.

O vreme, totul a fost bine. Tata a renunțat la meseria de sudor și și-a deschis o afacere în construcții, iar mai apoi, după multe greutăți, și-a înființat și o sală de sport – Total Fitness – și i-a transformat pe unii bărbați din oraș, inclusiv pe unchii mei, în

LIPDIS | We know books
 culturisti. Se afla într-un studio separat de pe proprietatea noastră, așa că puteam observa o mulțime de bărbați încordându-și mușchii în oglindă, sub luminile fluorescente.

Afacerile tatei au început să meargă foarte bine și a devenit unul dintre cei mai înstăriți bărbați din orașelul nostru. Familia mea organiza adunări mari în curte, petreceri nebunești, la care se dansa toată noaptea și se serveau raci. Mereu am presupus că ingredientul secret care-i ajuta să stea treji toată noaptea era speed, drogul la modă pe-atunci.

Mama a înființat o grădiniță împreună cu sora ei, mătușa Sandra. Părinții mei au sperat că nașterea mea avea să le facă mai trainică căsnicia. Am venit pe lume pe 2 decembrie 1981, în urma unui travaliu de 21 de ore, extrem de dureros, după cum tot povestește mama de fiecare dată când are ocazia.

* * *

Le-am iubit pe femeile din familia mea. Mătușa Sandra, pe când avea deja doi băieți, a avut un copil-surpriză la 35 de ani: pe verișoara mea Laura Lynne. Fiind născute la numai câteva luni distanță, eu și Laura Lynne păream gemene și eram cele mai bune prietene – a fost mereu ca o soră pentru mine, iar Sandra, o a doua mamă – așa mândră de mine și mereu m-a încurajat.

Chiar dacă bunica Jean a murit cu mult înainte să mă nasc, am avut norocul s-o cunosc pe mama ei, străbunica Lexie Pierce. Lexie era foarte frumoasă, se dădea mereu cu pudră albă și ruj roșu. Mi se părea minunată și a devenit și mai și, odată cu înaintarea în vârstă. Mi-au povestit c-a fost căsătorită de șapte ori

și chiar cred asta. Mai mult ca sigur că nu l-a plăcut pe June, dar, după moartea fiicei ei Jean, a avut grijă de tata și restul copiilor și apoi și de strănepoți.

Am fost foarte apropiată de Lexie, de ea mă leagă cele mai vesele amintiri din copilărie – dădeam petreceri în pijamale, doar noi două, serile scotoceam prin dulapul ei cu farduri și, când prietena ei cea mai bună, care locuia alături, venea în vizită, ascultam balade din anii 1950, din colecția de albume a străbunicii. În timpul zilei, eu și Lexie ne relaxam împreună – cel mai mult îmi plăcea să adorm simțind aroma aceea de pudră și parfum și ascultându-i respirația.

Într-o zi, am mers să închiriem un film, însă, la întoarcere, am făcut accident și am rămas blocate într-o groapă. Ne-au eliberat până la urmă, cu o remorcă, însă mama s-a speriat foarte mult și, din momentul acela, n-am mai avut voie să petrec timp doar cu străbunica.

– Nici măcar n-a fost un accident grav, am încercat s-o înduplec pe mama.

Am implorat-o să mă lase să petrec timp cu Lexie, la ea țineam cel mai mult din întreaga lume.

– Nu, mă tem că începe să fie senilă. Nu mai e sigur să rămâi singură cu ea.

După asta, am mai întâlnit-o când venea la mine acasă, dar nu m-a mai plimbat cu mașina și nici n-am mai petrecut noaptea la ea. Mi-a părut tare rău, nu înțelegeam cum putea fi considerat periculos să petrec timp cu o persoană la care țineam.

La vârsta aceea, în afară de a-mi petrece timpul cu Lexie, cel mai mult îmi plăcea să mă pitesc în dulapuri. Devenise aproape o glumă în familie: „Unde e

„Britney acum?” Acasă la mătușa mea, mereu dispăream și toți mă căutau. Apoi, fix când începeau să se panicheze, mă găseau în câte un dulap.

Ani întregi asta am făcut: m-am ascuns – probabil că astfel năzuiam să primesc atenție.

Cântecul, dansul și gimnastica erau alte activități care îmi făceau plăcere nespūsă: făceam parte din corul bisericii, aveam cursuri de dans trei seri pe săptămână și sâmbăta și cursuri de gimnastică, pe care le făceam în Covington, Louisiana, la o oră distanță de unde locuiam.

Pe când eram în școala primară, vecinii și profesorii au început să prevadă că voi face spectacole pe Broadway și la un moment dat mi-am acceptat identitatea de „mică artistă” – am avut primul recital de dans la trei ani și am cântat singură „What Child Is This?”, la un spectacol de Crăciun de la grădinița înființată de mama, pe când aveam doar patru ani.

Voiam să mă ascund și, totodată, să fiu văzută – ambele lucruri pot fi adevărate concomitent. În întunericul rece al unui dulap, mă simțeam așa mică, că puteam să dispar cu totul. Sub privirile tuturor, mă transformam, deveneam o persoană în jurul căreia se învârte lumea întreagă. Simțeam de pe-atunci că, prin cântec, sunt invincibilă.

3

Într-o zi, pe când aveam patru ani, eram în sufragerie, pe canapea, cu mama de o parte și prietena mea Cindy de cealaltă. Kentwood părea un orășel dintr-o telenovelă: *mereu* avea loc câte o dramă. Cindy vorbea cu mama despre cel mai recent scandal, iar eu încercam să fiu atentă. Ușa s-a deschis cu putere și am știut după expresia băiatului că se întâmplase ceva groaznic. Am înlemnit.

– Doamna Lynne, doamna Lynne! a strigat el.

Abia mai putea să respire și gâfâia în fața ușii.

– Trebuie să veniți acum!

Am alergat într-un suflet, împreună cu mama. Drumul tocmai fusese pavat din nou și eu alergam pe smoală încinsă în picioarele goale.

– Au! mă plângeam la fiecare pas.

Apoi am observat că eram toată plină de smoală.

Într-un final, am ajuns la locul unde fratele meu, Bryan, se jucase cu prietenii lui din vecini – li se păruse o idee fantastică să încerce să tundă iarba înaltă cu ATV-urile. Evident că nu s-au putut vedea prin iarba și s-a întâmplat accidentul.